

markedsførelse. Det forudsætter nemlig detailregulering.

Vi synes hellere, man skal gå en anden vej, og heldigvis kan vi jo se, at der er stigende protester overalt i samfundet mod den afvikling af velfærdssamfundet, som regeringen og Dansk Folkeparti er i gang med. Vi håber, det kan føre til store mobiliseringer i den kommende tid, også når der til efteråret skal udarbejdes budgetter i kommunerne, og man vil få de meget store og massive serviceforringelser, som kommunalreformen og de alt for stramme økonomiske rammer fører til, at se.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Undskyld at det tog lidt tid at komme herop, men jeg var usikker på, om det var den danske indenrigsminister eller indenrigsministeren i et eller andet uland, der blev kaldt på. Da man hørte det sidste indlæg, skulle man jo tro, at det ikke er en debat om det danske samfund, der bliver ført, men at vi lægger lokaler til et eller andet gæsteparlament.

Kl. 11.55

Jeg kan slet ikke genkende det billede af det danske samfund, som fru Line Barfod forsøger at mane frem. Vi har et fantastisk velfærdssamfund i Danmark, hvor kommunerne historisk har været og fremadrettet også vil være hovedaktørerne, og hvis jeg ser bort fra det sidste indlæg, er jeg sådan set glad for at kunne notere, at det ser vi grundlæggende ens på.

Jeg synes, det har været en spændende debat at lytte til, om end jeg ikke skal skjule, at jeg måske havde håbet, at lidt flere havde sat sig ud over dagligdagens polemik. Jeg vil gerne komplimentere hr. Ole Glahn for hans indlæg, som jo var meget ærligt. Vi er også medskyldige – det er et direkte citat fra hr. Ole Glahns indlæg – og det er jo sådan set det, denne sag handler om: Til alle tider, under alle regeringer og uanset den parlamentariske situation og flertalskonstellationer er der et skisma mellem vores tilbøjelighed som nationale politikere til at regulere og de lokalt forankrede politikeres ønske om selvstændighed. Det er et dilemma, og det er sådan set det, vi skal gribe fat om.

Jeg synes for så vidt, der er mange spændende elementer i det forslag til vedtagelse, som er fremsat af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten – for så vidt mange spændende elementer. Det slår i hvert fald fast, at det på en eller anden måde er en permanent

udfordring, og at ansvaret ikke kun kan klistres på den ene regering til den ene tid og den anden regering til den anden tid.

Når jeg imidlertid alligevel gerne vil stå fast på at anbefale det forslag til vedtagelse, der er fremsat af partier, der repræsenterer et flertal i Folketinget, er det, fordi det udtrykker nogle målsætninger. Man kan sige, at det etablerer en slags spejl, som vi løbende skal se os selv i, når vi laver lovgivning i fremtiden, og det er vel sådan set også det, der er perspektivet for debatten i dag: Vi forpligter os på, at selvstyret er en selvstændig værdi, og hver gang vi med den ene eller den anden eller den tredje gode begrundelse står midt i at lovgive eller regulere, bør vi lige lægge V 57 frem for vort indre blik og se, om vi kan se os selv i øjnene, når vi erindrer os dens formuleringer. Det er det, hele øvelsen i dag går ud på.

Derfor vil jeg også gerne sige til fru Pia Gjellerup, som eksemplificerede detailstyringen med lovforslag nr. L 136, der er under behandling i denne samling, L 136, og foreslog at afbrænde det. Det kan vi for så vidt godt diskutere. Jeg skal nok lade være med at lave en happening her på talerstolen med en lighter og L 136, men det er jo et meget godt eksempel i forbindelse med diskussionen om rækkevidden af det kommunale selvstyre, så lad os prøve at være konkrete.

At brænde forslaget tror jeg ikke er den rigtige løsning, for forslaget tilsigter sådan set at give kommunerne adgang til at skaffe sig reklameindtægter i videre omfang end i dag, så at brænde forslaget ville altså indskrænke det kommunale selvstyre. Fru Pia Gjellerup ved lige så godt som jeg, at forslaget er fremsat, fordi en konkret juridisk – og det er jo hinsides min politiske forstand – vurdering af rækkevidden af kommunalfuldmagten har ført til, at nogle aktiviteter, der i nogen udstrækning er i gang i kommunerne, og som man måske kan forvente kommer i gang i kommunerne i yderligere udstrækning, ikke kan udføres inden for kommunalfuldmagten. Det konkrete lovforslag, L 136, er altså fremsat ud fra et ønske om at værne om det kommunale selvstyre, og det er altså et eksempel – det vedkender jeg mig – på detailregulering med et positivt sigte.

Hvis det er sådan, at vi som et resultat af den bredere debat i dag kan enes om at sige, at tiltroen til det kommunale selvstyre rækker videre, så vi kan acceptere en lovgivning, der er langt mere rammeorienteret og ikke skelner mellem